

The SENDERS

Suurkaupunki on täynnä tarinoita, mutta tuskin monellakaan tyypillä on yhtä paljon kerrottavaa kuin the Senders -yhtyeen laulajalla Philippe Marcadella. Ranskalaissyntyinen Marcade muutti New Yorkiin vuonna 1972, näki New York Dollsin, perusti the Sendersin, opasti Nancy Spungenin Lontooseen, soitti Johnny Thundersin ja Wayne Kramerin kanssa, teki loistavan albumin the Backbonesin kanssa ja palasi kotiinsa, pieniin klubeihin the Sendersin kanssa. Kysyttiinpä häntä jopa Bon Scottin tilalle AC/DC:hin, mutta se on jo ihan eri tarina. Eikä siinäkään kaikki, mutta jätetään nekin jutut toiseen kertaan. Yritetään pysyä olennaisimmassa eli the Sendersissä, joka on aikamme hikiäsimpiä keikkabändejä ja yhtyeen musiikki on tujuinta rockin' °rhythm'n'bluesia miesmuistiin. Ja yritetään edes kerran elämässänne saada kuulolle Philippe Marcaden sielua raastavan kaunistaa ääntä.

Philippe Marcade muutti kotimaastaan Ranskasta Yhdysvaltoihin 17-vuotiaana tarkoituksenaan viettää muutama kuukausi ystävänsä luona Bostonissa. Vuosi jos toinenkin vierähti, ja lopulta miehemme huomasi asuvansa pysyvästi New Yorkissa. Vastaan tuli New York Dolls ja Johnny Thunders.

- Johnnyyn tutustuin asuttuani pari vuotta täällä. Joskus vuonna 1976 Johnny sitten esitteli minut vanhalle kaverilleen Steve Shevlinille. Johnny uskoi, että me voisimme alkaa soittaa yhdessä ja niin myös kävi, Steve alkoi soittaa bassoa ja minä rumpuja. The Senders sai alkunsa siitä. Mukana oli alkuun yksi meksikolainen kitaristi, mutta hänet potkaistiin ulos maasta ja Johnny tuli soittamaan kanssamme. Hän oli Heartbreakersin kanssa kiertueella Englannissa ja heillä oli ollut jotain kinaa, minkä jälkeen hän soitti Stevellen ja sanoi haluavansa soittaa kanssamme. Me olimme vaan, että haluat soittaa meidän kanssamme? The Sendersin kanssa? Se oli upeaa, vaikka tiesimme alusta lähtien, että se ei tulisi jatkumaan. Samalla kun Johnny tuli bändiin, minä siirryin laulajaksi ja rumpuihin tuli Tony Machine, joka oli soittanut New York Dollsissa bändin loppuvaiheessa.

- Johnny soitti kanssamme vain niin kauan kunnes sai the Heartbreakersin taas kasaan, mutta se auttoi meitä paljon. Kukaan ei tieninyt meitä ennen sitä. Mikä on tämä the Senders, joka soittaa Johnny Thundersin kanssa? Soitimme sitten nipun keikkoja Max's Kansas Cityssä ja muissa klubeissa, jotka olivat aivan täynnä. Sitten kun Johnny lähti olimme pulassa ja tarvitsimme hyvän kitaristin. Muutamat tyypit ehdottivat meille Bill Thompsonia, joka on vieläkin bändissä. Myös Tony lähti bändistä, ja tilalle tuli Little Moe Trucks.

The Senders soitti alusta alkaen

rytmikästä bluesin ja rockin sekotusta, terävin kitaroinnein ja karhein lauluin. Esimerkkiä antoi valtameren toisella puolella vähän aiemmin syntynyt Dr Feelgood.

- Dr Feelgoodia kuultuani tiesin, millaista musiikkia halusin soittaa. Nuorempana olin kuuntellut Rolling Stonesia, Animalsia ja kaikkia tavallisia juttuja, mutta tullessa New Yorkiin rakastuin bluesiin, matkustin ympäri Yhdysvaltoja ja kävin kuuntelemassa alkuperäistä kamaa, menin ihan pihalle siitä. Dr Feelgood oli kuitenkin se yhtye, joka innosti minua soittamaan. The Senders syntyi samoihin aikoihin New Yorkin punkliikkeen kanssa, ja sulautui osaksi sceneä, vaikka ei suostunutkaan pukeutumaan hakaneuloihin ja piikkitukkiin.

- Kaikki olivat tuolloin punk, ja me emme sopineet joukkoon ollenkaan, meillä oli rasvikset ja pukeuduimme kuin 50-luvulla. Punkit pitivät silti aina meistä, vaikka pukeuduimme kuin 50-luvun tyypit. Olimme Johnny Thundersin suojeluksessa ja kuuluimme punk-sceneen välittömästi. Me ajattelimme aina, että tavallaan me olemme todellisia punkeja, me emme käytä vaaleanpunaisia paitoja ja värjää hiuksia vihreiksi. Meistä tosipunkin piti sanoa "fuck you!" punkille. Sitten oli modeja... yhtenä iltana meidän keikalla tuli lauma modeja beatlehiuksineen ja mairhareineen, ainoastaan skootterit puuttuivat klubin edestä. Yksi näistä tyypeistä tuli luokseni ja sanoi: "Me ollaan modeja." Mä olin, että groovy man, hienoa! Tyypit jatkoivat "ai jaa, niinkö? Mä tiedän mitä te ootte, te ootte rokkareita". Mä ihmettelin, että onko sinulla joku ongelma ja tämä tyypit oli vaan "Look, me ollaan modeja ja te rokkareita"! Se eli ihan Quadropheniaa! Keikan lopuksi mä sitten sanoin, että ensinnäkään me ei olla rokkareita vaan rhythm and bluesereita, ja toiseksi se on mulle yksi vitun sama". Sen perään Bill heitti vielä: "Mutta jos te haluatte,

me voidaan silti vetää teitä turpaan!”

- Jostain vuodesta 1977 vuoteen 1980 New Yorkissa oli todella jännittävää, koska lähes joka ilta soitti joku bändi, josta tuli jotain. Max'sissä saattoi tyypillisen viikon aikana soittaa **Robert Gordon, the Cramps, the Fleshtones, Suicide, the Senders...** joku Misfits saattoi soittaa keskiviikkona alkuillasta! **Ramones** aloitti mielestäni koko tuon jutun, heillä oli sekä täydellinen image että piisit. Mielestäni **Sex Pistols** kopioi Ramonesia ja Heartbreakersia, mutta he kehittivät tämän punklookin. Sitten Heartbreakers meni Englantiin, ja he kopioivat tyylin Sex Pistolsilta!

The Sendersin ohessa Philippe ehti soittaa hetken myös Johnny Thundersin **Gang War**-viritelmissä 70-luvun lopussa. Philippe soitti rumpuja yhtyeen ensimmäisellä demolla, minkä jälkeen hän palasi the Sendersin luo.

- Johnny tuli kerran luokseni ja sanoi olevansa perustamassa uutta bändiä, "aiomme kutsua sitä **Gang Wariksi**". Mä kysyin sitten, että ketä siinä on mukana ja Johnny sanoi, että **Wayne Kramer MC5:stä**. Mä olin vaan, että hooly shit! That's great! Bändi oli menossa studioon Detroitiin ja Johnny pyysi mua soittamaan rumpuja. Lensimme sitten Detroitiin ja vietimme siellä upean viikon.

- Soitimme eräässä tosi fiinissä studiossa, ja paikan omistaja oli hieno mies pukuineen kaikkineen. Kun hän näki meidät, hän meni ihan kalpeaksi ja ihmetteli keitä me oikein ollaan. Hän kysyi kaikilta henkkareita ja Johnnylta meni jo siinä vaiheessa hermot. Sitten managerimme meni puhumaan tälle tyypille, että "tiedätkö, Johnny Thunders on todella kuuluisa, hän soitti New York Dollsissa". Tyyppe oli vain, että "ethän sä nyt huijaa mua, poikani sattuu nimittäin olemaan suuri New York Dolls-fani ja aion tsekata tämän". Vähän myöhemmin studiolla tulee valtavan lihava poika katsomaan, ja kun poika näki Johnny Thundersin, hän ryntäsi takaisin yläkertaan. Vähän myöhemmin hän tuli takaisin pokarikameransa ja äitinsä kanssa, ja he ottivat kaikenlaisia kuvia Johnnysta. Lähtiessämme studiosta,

omistaja tuli sitten luokseni ja ihmetteli miten tämä kuuluisa rocktähti ei oikein osannut laulaa eikä soittaa. Kaikkein eniten hän oli huolissaan Johnnyn risasta t-paidasta: "Se on aivan täynnä reikiä, joten ajattelin tuoda hänelle uuden t-paidan."

Alkuperäinen the Senders ehti julkaista oikeastaan vain yhden minialbumin **Seven Song Super Single**. Eurooppalaiset bootleggarit olivat kuitenkin valppaina ja pistivät omin luvun ulos kokonai-

sen albumin **Retourr A L'Envoyeur** paria vuotta myöhemmin.

- Seven Song Super Single on äänitetty studiossa, vaikka usein luullaankin, että se on äänitetty Max's Kansas Cityssä. Se on tosin äänitetty liveä ilman päällekkäisäänityksiä, mutta studiossa. Retourr A L'Envoyeurin äänitimme, kun Skydog-yhtiön tyyppe tuli New Yorkiin ja halusi jotain nauhoja meiltä. Billillä oli tuolloin joku hermoromahdus, joten **Barry O'Ryan Lucky 7:stä** tuli tuuraamaan. Äänitimme studiossa tukun piisejä, min-

kä jälkeen Skydogin tyylistä ei kuulunut mitään. Puoli vuotta myöhemmin siskoni soittaa Ranskasta ja sanoo, että näin teidän uuden levyn kaupassa! Kukaan ei ollut kysynyt meiltä mitään!

Näiden kahden tuotoksen mestäminen on nykyään melkoinen urakka.

- Retourr A L'Envoyeuria on täysin mahdoton löytää ja eka levy on myös aika harvinainen. Kerran näin sen myytävänä Avenue A:llä yhdessä levypinossa kahdella dollarilla. Myyjä kysyi multa, että halu-

The SENDERS

atko sä sen, ja mä olin, että en, että tämä on mun bändi. Tyyppi katsoi ihmetellen levykantta ja huomasi vihdoin, että se todellakin olen minä. Sitten kun olin lähdössä, tyyppi pyysi minua kirjoittamaan siihen nimikirjoituksen. 2 - 3 tuntia myöhemmin kuljin taas paikan ohi, ja levy oli yhä siellä - nyt sen hinta oli kaksi ja puoli dollaria!

Pian Retourr A L'Envoyerin ilmestymisen jälkeen The Senders oli mennyttä, toistaiseksi.

- The Senders hajosi alun perin, koska Steve Shevlin tuli kuuroksi. Steven kuulosta oli pikku hiljaa tullut ongelma, ja hän meni lääkärille, joka sanoi, että hänestä tulee täysin kuuro. Steven täytyi opetella viittomakieli ja häntä kiellettiin menemästä rock'n'roll-keikoille. Hän ei kuitenkaan voinut olla soittamatta, ja vuotta myöhemmin hänen kuulonsa oli täysin mennyttä. Se oli todella surullista, ja me päätimme, että emme voi jatkaa.

The Sendersin hajottua Philippe perusti varsin mainion the **Backbonesin**, joka julkaisi albumin vuonna 1986 ja herätti kiinnostusta ympäri maapallon, hivenen jopa Suomessa saakka.

- Kävin katsomassa Steveä usein the Sendersin hajottua, ja hänen kämpässään asui **Brett Wilder**, joka soitti usein bassoa huoneessaan. Lopulta menin hänen ovelle ja kysyin häntä uuteen bändiin. Sitteen pyysin **Kenny Margolisia** Mink De Villen bändistä soittamaan koskettimia ja loput kaverit olivat tuttuja klubeilta ja muista bändeistä: kitaristi **Steve Johnson**, saksofonisti **Danny Ray** ja rumpali **Brian Hudson**. Soitimme yhdessä vuodesta 1983 vuoteen 88 melkein samalla kokoonpanolla, vain rumpalimme vaihtui pari kertaa. Hetken aikaa the Backbonesilla meni todella hyvin, mutta emme koskaan onnistuneet lyömään itseämme todella kunnolla läpi. The Backbonesin hajottua Brett Wilder perusti the **Vacant Lotin**, josta hän on nyt siirtynyt **Trick Babiesiin**. Niin kuin huomaat New Yorkin kaikki bändit saisi samaan sukupuuhun, heh heh!

The Backbones oli huomattavasti soulahtavampi ja monipuolisempi kuin rhythm'n'rockkaava the Senders.

- Rakastan todella myös soulmuusiikkia ja olen todella iloinen, että minulle tarjoutui tilaisuus soittaa the Backbonesissa sellaista musiikkia kuin **Otis Redding**, **Wilson Pickett** ja muut. Soul on suuri rakkauteni rock'n'rollin ja bluesin rinnalla.

The Senders

Veri veti Philippen kuitenkin takaisin omien pariin, kun the Backbonesin ura näytti jumiutuvan paikalleen.

- The Backbones oli hauska, mutta siinä ei koskaan ollut minulle sitä samaa fiilistä kuin the Sendersissä. Olimme tehneet juuri pari reissua Kaliforniaan the Backbonesin kanssa, kun treenasimme taas yhdessä the Sendersin kanssa. Se oli niin hauskaa, että tiesin heti mitä minun pitää tehdä.

Idea the Sendersin paluusta tuli oikeastaan Midnight Recordsin **JD Martignonilta**, joka halusi julkaista yhtyeeltä livelevyn. Martignon oli saanut levykaupassaan seurata kuinka ihmiset kantoivat the Sendersin miniälpeitä kotiansa 20 taalalla.

- JD sanoi, että meidän pitäisi kasata bändi ja tehdä livelevy. Soitelin sitten muille tyypeille ja kaikki olivat mukana paitsi tietenkin Steve. Niinpä olimme ilman basistia, ja joku ehdotti **Francois Gehiniä**, joka oli soittanut **Little Bob Storyssa**. Se riitti minulle suositukseksi: tuokaa hänet tänne! Hän oli todella hyvä basisti, mutta hän ei oikein istunut the Sendersiin, hän oli vähän liian heavy metal. Hänen jälkeensä bassossa kävi **Steve Baise Devil Dogsista** ja **Walter Luren** pikkuveli **Richard**, joka soitti kanssamme jotain kolme vuotta. Pari vuotta sitten basistiksimmme tuli **Chris Cush** **Headless Horsemenistä** ja **Action Swingersistä**, ja hän toi mukanaan Action Swingersin rumpalin **Ned Brewstonin**.

- Olimme saaneet tarpeeksi al-

kuperäisestä rumpalistamme **Little Moe Trucksista**. Moe on tosi kaheli tyyppi, hän meni aivan äärimmäisyyksiin. Sulatimme sen aina nauraen, mutta lopulta emme enää pystyneet siihen. Joka reissulla tapahtui jotain omituisia. Viimeinen keikkamme hänen kanssaan oli täysin hysterinen. Soitimme the **Waldosin** vanhan kitaristin häissä, ja tämän tyyppin äiti seisoi aivan lavan vieressä. Yhtäkkiä Moe heitti rumpunsa lavalta, ja ne menivät suoraan äidin päälle. Sitten Moe otti mikrofonin ja sanoi, että "olen kylälästynyt soittamaan narkkarin, läskin ja hintin kanssa" ja häipyi. Minä sitten ihmettelin, että okei, **Richardilla** on vähän ongelmia aineiden kanssa ja **Bill** ei ole kaikkein hoidempia, joten minun täytyy kai olla se hintti! Kiitti vitusti! Jotain kolme viikkoa meni ja **Chris** ja **Ned** tulivat bändiin. Sitten Moe soittaa: "Hei Philippe, koskas on treenit?" Mä olin vaan, että sä et ole enää bändissä.

- Kitaristi **Simon Chardiet** on tuorein jäsenemme, hän on minun sankarini! Simonilla on myös oma bändi **Simon and the Bar Sinisters**, jota mä diggaan tosi paljon. Jotain kuusi kuukautta sitten Simon kertoi hajoittaneensa bändinsä, ja minä tietysti kysyin, haluatko liittyä the Sendersiin. Hän oli vaan "Yeah!" Me emme meinanneet uskoa, että saimme tämän tyyppin! Simon on kuitenkin saanut bändinsä taas pystyyn ja meidän mielestä hänen pitäisi jatkaa oman bändinsä kanssa, koska hän on myös loistava laulaja. Tavallaan on sääl jäs-

menetämme hänet, mutta yhtye on melkein aina ollut nelimiehininen ja se toimii hienosti niinkin.

Uudelleen koottu the Senders äänitti 80-luvun lopussa **Midnightille** sovitun livealbumin **Do The Sender Thing!**, joka paikoittain väliittää häivähdyksiä yhtyeen keikkojen hurjuudesta. Esimerkiksi päätösraita **Don't Make Me Mad** pistää heikommat kumoon viimeistään lopun ryöpytyksen aikana. Aidolle livetilanteelle levystä ei kuitenkaan ole vastinetta, sillä tämä bändi jos mikä on parhaimmillaan ihmisten kesellä pienessä klubissa nautittuna.

Do The Sender Thing!in jälkeen the Sendersillä on ollut levytysten suhteen kuivat ajat. Kokoonpanosekoilut ovat karsineet tehokasta peliaikaa, ja saldona on ollut vain muutamia kokoelmaraitoja. Viimeisin niistä löytyy **Nortonin Sam The Sham**-tribuutilta **Turban Renewal**.

- Se oli niin huvittavaa, koska ihmiset eivät yleensä tiedä **Sam The Shamilta** muita piisejä kuin **Woolly Bullyn**. **Billy Miller** soitti minulle ja kysyi, halutaanko me mukaan kokoelmalle. Mä olin, että joo, mutta voidaanko me soittaa **Woolly Bully**? **Billy** oli vaan, että ei käy, joka ainut bändi haluaisi soittaa **Woolly Bullyn**! Sitten hän lähetti meille nauhan, ja se biisi **Let's Talk It Over** oli todella upea.

Parempaa lienee luvassa, sillä yhtyeen uunituore studionauha kuulostaa äärimmäisen maukkaalta.

- Me äänitimme juuri parhaan nauhan, jota olemme koskaan tehneet. Olemme todella tyytyväisiä siihen ja nyt etsimme sille julkaisijaa. Siksi onkin hyvä, että olemme kohta menossa keikalle Ranskaan, yritämme tavata siellä levy-yhtiöitä, samalla yritämme keskustella pidemmästä Euroopankiertueesta. Chris on myös suunnitellut, että jos meitä ei onnistu levy-yhtiöiden kanssa, voisimme julkaista sen itse Mojo Recordsilla - Chrisillä on Mojo Guitars-niminen kitarakauppa.

Omat ongelmansa yhtyeelle on tuonut nimi ja vanha maine, vaikka kummassakaan ei ole mitään valittamista.

- Itse asiassa olimme vaihtamassa nimeä, kun kokosimme bändin uudestaan vuonna 1988, mutta managementimme oli sitä vastaan, koska niin sai helpommin keikkoja. Se on tosi huono juttu näin jälkeänpäin: olemme saaneet helposti keikkoja, mutta meillä on ollut suuria vaikeuksia löytää levy-yhtiötä. Ne ajattelevat, että jos ette ole saaneet vielä diiliä, miksi me ottaisimme teidät? Sen takia meillä onkin suuria toiveita Euroopan suhteen, siellä me olemme jonkin sortin legendoja!

- Lisäksi tiedän, että on olemassa ainakin neljä eri Sendersiä. Aivan äskettäin yksi kaverini antoi minulle Rhode Islandilta tulevan the Sendersin mainoksen. Todella rumpia kavereita! Siinä oli laulajan puhelinnumero, ja päätin soittaa hänelle ja kertoa, että myös minä olen the Senders -nimisessä bändissä. Sanoin hänelle, että minun puolestani on okei vaikka käytätte sitä nimeä, mutta kerronpahan vain, että olemme tehneet levyjä ja sellaista, ettei tämä tule sinulle joskus yllätyksenä. Kaveri oli sitten, että "me ollaan kyllä oltu olemassa jo kolme vuotta", mutta mä pysytelin ihan hiljaa. Sitten tämä tyyppi jatkoi: "Itse asiassa New Yorkissa oli jo kauan sitten the Senders -niminen bändi, ja me otimme nimmemme heiltä." Mä olin vaan, että oh yea, that's me! Saatoin nähdä kaverin kiroilemassa luurin toisessa päässä!

Mutta miten on, veittekö te nimenne Wilko Johnsonin Solid Sendersiltä?

- Voisin tintata sinua tuosta hyvästä, häh häh häh! Se on kanssa hullu tarina, sillä Dr Feelgood oli soittamassa täällä Gentle Giantin lämpärinä 70-luvun lopussa ja heidät buuattiin lavalta. Me emme kuitenkaan päässeet katsomaan heitä, koska meillä oli oma keikka CBGB'sillä. Sitten kesken keikan Steve kysyi minulta, että "eikös tuolla olekin Lee Brilleaux ja Wilko Johnson?" Yeah! Koko bändi oli klubilla, he olivat päättäneet keikan jälkeen lähteä katsomaan CBGB'siä. Loppukeikan päättimme sitten omistaa Dr Feelgoodille, ja soitimme pelkästään heidän piisejään. Keikan jälkeen tapasimme

tyypit, ja se oli todella iso juttu minulle. No, sitten puolitoista vuotta myöhemmin Johnny Thunders soitti minulle Lontoosta ja sanoi: "Hei Philippe, arvaas mitä? Wilko Johnsonilla on bändi nimeltä the Senders." Mä vaan naureskelin, sillä Johnnylla oli aina tapana tehdä tollasia kusetuksia. Sitten joku toinen sanoi mulle, että Wilkolla on uusi bändi ja sen nimi on the Solid Senders. Me olimme ihan otettuja siitä, sillä asialla oli sentään tyyppi, josta pidimme kaikkein eniten. Tiedätkö muuten miten the Heartbreakers sai nimensä? Johnny kertoi minulle, että kun hän ja Jerry olivat päättäneet lähteä New York Dollsista Floridassa, he olivat pienellä klubilla ja näkivät the Heartbreakers-nimisen bändin. Pojat ajattelivat, että onpa hyvä nimi! He ajattelivat, että noista tyypeistä ei voi koskaan tulla mitään, joten he päättivät varastaa nimen itselleen. He eivät vain tienneet, että tuo bändi sattui olemaan Tom Pettyn bändi!

Vastaavia tarinoita Philippen suusta kimposi vaikka kirjaksi saakka, joten annetaan myös niille oma pieni osansa.

- Jos haluatte kuulla hyvän tarinan, voin kertoa kuinka käskin Nancy Spungenin menemään Englantiin! Hän oli hyvä ystäväni ja asui naapurissani 7th Avenuella. Hän selitti aina minulle kuinka hän ei löytänyt mistään poikakaveria tai kukaan ei välittänyt hänestä. Sanoin sitten Nancylle, että jos haluat poikakaverin, sinun täytyy lopettaa heroiinin käyttö ja jos aiot tehdä sen, sinun täytyy häipyä New Yorkista. Ehdotin hänelle, että mikset menisi Englantiin, siellä on hienoa ja he puhuvat englantia. Siellä olisit erossa kaikista diilereistä. No, hän lähti ja soitti minulle jotain kuukautta myöhemmin, nyt hänellä oli brittiläinen aksentti! "Hi, Philippe, Nancy täällä! Et ikinä usko kenen kanssa seurustelen nykyään! Vitun Sid Viciousin kanssa!" Sitten he tulivat Pistolsin kiertueelta New Yorkiin ja asuivat Chelsea Hotelissa, jonka lähellä myös minä asuin.

- Yhtenä iltapäivänä olin menossa hakemaan pölyimuriani korjauksesta ja kävelin Chelsean ohi. Nancy törmäsi minuun hotellin edessä ja halusi esitellä Sidin minulle. Sid laahusti paikalle talutuspannassaan ja kysyi mitä touhuan. Sanoin, että olin matkalla hakemaan pölyimuria, jolloin Sidin silmissä valkeni. Näin hänen aivojensa huutavan "hän on hakemassa heroiinia!" Hän tuli aivan lähelleni ja kysyi hitaasti: "Pölyimuri? Mitä se on?" Hän luuli, että se on jotain New Yorkin slangia heroiinille. Minä sitten selitin, että sitä käytetään lattioiden puhdistamiseen. Yhtäkkiä tajuan selittäväni Sid Viciousille, mikä pölyimuri on, ja tämä tyyppi katsoo minua tyyliin "mitä vittua tää jätkä yrittää selittää mulle?" Hähhähhäh!

- Mä en muuten usko, että Sid tappoi Nancy, vaan Nancy tappoi itsensä. 2-3 kuukautta ennen kuin Nancy lähti Englantiin, hän soitti minulle ja sanoi, että "tapoin juuri itseni, viilsin ranteeni auki ja haluan kuolla". Mä juoksin hänen kämpilleen ja hakkasin ovea, kunnes hän tuli avaamaan. Nancy tulee ovelle ja missään ei ole verta, hänellä on ranteissaan vain pienet siteet. Mä sitten ihmettelin, että miksi sä sanoit, että sä viilsit ranteitasi? Nancy oli vaan, että niin mä teinkin, mutta mä siivosin jo paikat. Mä olin, että et varmasti viiltänyt ja sanoin, että näytä. Vähän aikaa kinasteltuamme mä revin siteen auki ja maaan, ranteessa oli tosi pahan näköinen viilto. Se saa minut ajattelemaan, että hän tappoi itsensä. Hän tiesi, että juttu Sidin kanssa ei tulisi jatkumaan pitkään, mutta hän ei halunnut elää ilman Sidiä... kukaan ei koskaan tiedä.

Philippe mainitaan ohimennen myös Deborah Spungenin kirjoittamassa Nancy-elämäkerrassa, tosin virheellisesti nimellä Felipe. Deborah uskoo kirjassaan Nancy'n levykoekelman päätyneen Philip-

pen talteen ja oli siinä harvinaisen oikeassa: levyt makaavat yhä Philippen kirjahyllyssä.

Palataan kuitenkin vielä lopuksi takaisin raiteille. Miten helvetissä kurkustasi lähtee noin karhean komea ääni, Philippe?

- Ihmiset sanovat minulle aina, että minun ei pitäisi polttaa niin paljon, se pilaa minun ääneni. Mutta minulla on aina ollut tällainen ääni, jo kymmenen vanhana! Keikat ottavat kyllä koville ja pystyn tuskin puhumaan seuraavana aamuna, mutta ääni paranee aina iltaan mennessä. Olen tehnyt parin kuukauden kiertueita ilman mitään ongelmia.

- Meistä oli taannoin artikkeli Musician-lehdessä ja siinä jutussa kirjoittaja sanoo, että mä olen ainut ranskalainen laulaja koskaan, joka osaa laulaa rock'n'rollia! Melkoinen kohteliaisuus, täytyy sanoa. Joka tapauksessa lehden seuraavassa numerossa oli lukijakirje, jossa sanottiin, että se ei ole totta: on olemassa myös toinen! Ja hän tarjoitti Bob Piazzaa Little Bob Storysta...

JARKKO JOKELAINEN

The Backbones

THE SENDERS

- MLP SEVEN SONG SUPER SINGLE (Max's Kansas City MKC 12x7) 1980
- LP RETOURR A L'ENVOYEUR (Skydog SKI 2222; studiobootleg) 1983
- LP DO THE SENDER THING (Midnight MIRLP 143) 1989
- Biisi Baby Glows in the Dark (Live at the Continental Divide - kokoelmalla) (Divide Records DR 2256) 1989
- Biisi Let's Talk It Over (Turban Renewal -kokoelmalla) (Norton 234) 1994

THE BACKBONES

- 7" Static Soul / I'm Fed Up! (Midnight MID 4514) 1986
- LP THE BACKBONES (Midnight MIRLP 126) 1986